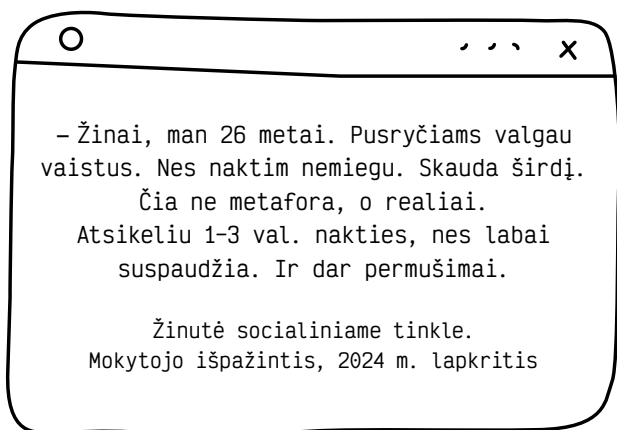

Darbinis arklys

– Alfonsai, galite susitvarkyti. Man labai gaila... – taria gydytojas, su pliaukštelėjimu nuo rankos nusitįsęs mėlyną guminę pirštinę. Gerklėje sustingsta gumulas. Negana to, kad mane ką tik paglamonėjo proktologas, dar ir turiu išgirsti žinią apie onkologinę ligą.

– ...Alfonsai, ar girdite?! Negaliu jums niekuo padėti, jus turi patikrinti *aukščiau*. Tikrai ne hemorojų įsitaisėt. Gali būti koks kolitas. Šlykšti liga, bet valdoma. Toliau jus siunčiu į konsultaciją pas gastroenterologą.

– Tai man ne onkologija?! – išgąstingai klausiu daktaro.

– Negaliu nieko daugiau komentuoti, kolegos turės atlikti išsamesnius tyrimus. Ko gero, prireiks kolonoskopijos tyrimo, – šie žodžiai nepaguodė. Dar kelias savaites vaikščiojau it ant adatų. Kažkoks skausmingas gumulas įstrigo gerklėje. Buvau piktas, nelaimingas, savo mintyse paskendęs vyrukas, kuris mokykloje stengėsi savo išgąstį slėpti nuo mokinių. Supratęs, kad užtruksiu, kol gausiu nemokamas paslaugas poliklinikoje, nutariau kreiptis į privačią kliniką. Baisi buvo ne tik nežinia, kuo aš sergu, bet ir galima

procedūra – it rūpestingas mokinukas ieškojau informacijos apie kolonoskopiją, konspektavausi jos eigą, žiūrėjau mokomuosius filmukus, nuo kurių pykina. Į konsultaciją pas gastroenterologą atėjau su ligų sąrašu, surašytu ant A4 dydžio lapo, ir savo išvadomis. Mano kartos specialistas, pamatęs, kad jau turiu diagnozavęs pluoštelį ligų, pasitiko su ironiška šypsenele, bet kaipmat sugebėjo nuraminti įsijaudrinusią vaizduotę.

– Alfonsai, užmigsit ir nė nepajusit, kad jums kas buvo daryta. Dar nesiruoškit mirti, gerai?! Mes jumis pasirūpinsime, – ramiai draugišku balsu kreipėsi daktaras ir, kad nereiktų ilgai gyventi su slogučiu, po kelių dienų skyrė visus reikiamus tyrimus, o dar po kiek laiko rankose turėjau teisingą atsakymą. Patikslinta diagnozė – opinis kolitas. Tai toks lėtinis storosios žarnos uždegimas, dėl kurio reikia atsisakyti pagrindinio mano gyvenimo energijos šaltinio – kavos. Jokiais būdais nerūkyti. Taip pat turiu vengti pieno produktų, šviežių neapdorotų daržovių. Žinoma, rūkytų mėsos ir žuvies gaminių, gazuotų gėrimų, juodos duonos, alkoholio – žodžiu, visko, kas džiugina paprastą mirtingąjį ir leidžia atsipūsti nuo nelengvos

kasdienybės. Kasryt turiu gerti mesalazino granules. Man taip pat reikia vengti bet kokių stresinių situacijų, nes susukti pilvą gali labai greitai.

Papasakosiu apie tuos dirgiklius detaliau.

Aiškinantis su žmona bet kokius kvailus buitinius dalykus, tuoj pat pradeda raižyti apačią. Birutė įsitikinusi, kad turėčiau buities darbus su ja dalytis pusiau. Tačiau aš nesugebu net koldūnų išsivirti. Kadaise turėjau sąsiuvinuką, kuriame buvau pasižymėjęs, kiek turėčiau tepti sviesto, kad sumuštinis su daktariška dešra būtų tobulas. Ilgą laiką mama nedirbo. Savo motinišką meilę ir rūpestį skyrė, kaip pati sako, „doro žmogaus ugdymui“. Man niekad nereikėjo pavalgius susiplauti lėkščių, šluoti grindų, siurbti kiliimų, sudėti skalbinių į skalbiankę, lyginti – viską darė mama. Tad aš nuoširdžiai pamirštu, jog toks paprastas dalykas, kaip purvinos lėkštės ant stalo, nėra Birutės prerogatyva, ir nuo šito vaizdo ją ištinka nervinis akių spazmas. Tačiau, kylant jos balso tonui, pakyla ir mano žarnyno tonusas, kviečiantis užsukti į tualetą.

-Meile, nu negi tau sunku susirinkti
tuos „kukulius“ nuo grindų ???
Tavo smirdančios kojines jau antra
diena stovi !!! -

už tualetu durų klykia mylimoji.

-Ir duok vieną kartą skalbti tuos savo
juodus džinsus, visą mėnesį su tais pačiais
darban eini !;

2 Stebėdamas, kaip vis kilo būsto paskolos kreivė, kentėjau nuolatinius žarnyno spazmus. Mudu su Birute nesame sau leidę jokių didesnių išvykų į užsienį – tik į artimiausias kaimynes. Taip pat nesame dažni kavinių bei restoranų, kino teatrų, koncertų ir spektaklių lankytojai. Tokiu keliu sąmoningaiėjome 5 metus, taupydami erdvesniems namams. Tad kai pagaliau bankas sutiko duoti paskolą – nepaprastai apsidžiaugėme. Ir tuoj pat per pusmetį teko stipriai nusivilti. Atsidarius vieno mėnesio banko sąskaitos išklotinę paaiškėjo, jog paskolos grąžinome vos 100 EUR, o visi kiti likę šimtaiėjo *bankui į kišenę*. Iki šiol kasdien suku galvą, kaip tokiais tempais pavyks per 30 metų susidoroti su šiuo slibinu. Ant galvos ne vien tai, bet ir vaikų mokslai, būreliai, įvairios kasdienės išlaidos, sveikata ir *bet kas netikėto*.

– Po galais, šian nuskilo plomba, teks užsirašyti į kliniką. O dar ir striukės užtrauktukas išsižiojo – kažį, ar verta bandyt taisyt, ar naują striukę pirkt, – anądien skundžiausi žmonai, vildamasis, jog ji imsis pataisyti striukės gedimą.

3 Tėvų laiškai, kuriuose dėstoma, kad čia mano problema, jog jų vaikai, pavyzdžiui, sulaužė paskutinį klasėje buvusį radiatoriaus termostatą, dėl kurio kabinete temperatūra gruodį

užkilo iki +35, man susuka skrandį. To dar bet rūko. Negana to, kad dėl ligos, nesulaukęs nė 50-mečio, tapau bezdūnu, bet dar ir kiaurai šlapias turiu sėdėti pirtimi tapusiam kabinete. Jame ne tik aš, bet ir mažieji penktokėliai chorą retkarčiais nevalingai pirsnoja. Lango pamokos metu negali atverti, nes vaikai sušals. Per pertrauką atlapoju juos visus ir palikęs karštos arbatos puodelį išlekiu budėti į koridorių, kad kitos pamokos pradžioje galėčiau gurkštelti šalto *sysiuo* gurkšnėlį.

Iš vėžių išmuša *kvietimai ant kilimėlio* pas pavaduotoją Graužinienę. Ir kiekvieną sykį tenka išgirsti, koks esu beviltiškas, kiek daug ko nesugebu, kad nemoku dirbti su vaikais, rašau jiems per menkus pažymius ar tų pažymių nepakankamai suvesta į elektroninį dienyną, kad per mažai darau Mokyklos bendruomenei, kad leidžiu sau neateiti į susirinkimus. Graužinienės visiškai nejaudina, kad per visą darbo dieną negaliu patenkinti savo fiziologinių poreikių. Iš namų išlėkęs apie šešias ryte, kad tik nevēluočiau ir dar liktų laiko atsakyti į skubius elektroninius laiškus, namo aš parsirandu tik 16 valandą. Tad tik tada dažniausiai pirmą kartą pavalgau ir pagaliau patogiai įsitaisau ant išsvajoto unitazo. Jos nejaudina, kad taip pat esu mažų vaikų tėvas, kuris turi juos nuvežti pas gydytojus. Kartais turi pasirūpinti ne tik jais, bet ir Birute, kuriai tenka didžiausia buities darbų dalis. Pavaduotojai tikrai nerūpi, kokios fizinės būklės pedagogas budės lauke – jei gydytojas neskyrė nedarbingumo, esi „tik“ peršalęs, skauda galvą ar pilvą – tu privalai budėti.

– Mieli kolegos, kiekvienas dirbame tai, kas mums priklauso. Įsikalkite tai į galvą – pamokos, budėjimai ir posėdžiai yra šventoji

trejybė, kuria turite vadovautis dirbdami pedagoginį darbą, – išskilmingai vieno susirinkimo metu pareiškė pavaduotoja.

...Bet vis mažiau veikia mokinių siuntimai ant trijų raidžių. Dažnas jų skaudus žodis ar poelgis reiškia tik signalą, kad vaikų gyvenime vyksta kažkas negero: tėvų skyrybos ar net mirtis, nepritekliai, dėmesio stoka ir apleidimas, smurtas, pirmosios meilės skauduliai. Štai, atsimenu Adomą, kurio tėtis žuvo nelaimingo atsitikimo metu. Ir taip sunkiai sukalbamas, tėvų skyrybas išgyvenęs paauglys tapo dygiu ežiu, siuntusiu mane ir kolegas ten, kur dažnas vyras galvoja eidamas pas urologą. Tačiau šis, dabar jau jaunas ir šaunus vyrukas dar kartais užsuka pasveikinti su naujais mokslo metais, nepamiršęs, jog gira ir kepta juoda duona – mažytė *nelegali* mano silpnybė.

Adomas, Gabrielė, Urtė, Eimantas, Laurynas, Tautvydas, Marija... Visus savo vaikus atsimenu, dėl kiekvieno išgyvenau, dėl kiekvienos jų sėkmės pasidžiaugiu:

– Birutėle, šitas besarmatis, mano Gedutis, kiek dėl jo atsirado žilų plaukų! Pažiūrėk, toks jaunas, o jau trijų dukryčių tėtis! Atsimeni Taduką – tą, kuris valgyklos langą iškūlė?! Dabar filmus suka! Pažiūrėk, pažiūrėk, premjera buvo! Ar tu gali patikėti, Ūlytė man parašė, kad į Kembridžą įstojo?!

Vis dėlto kaip gerai, kad yra socialiniai tinklai – bent vienu akies kraštelio galiu žvilgtuoti, kaip sekasi mano vaikams, žengiantiems pirmus rimtus žingsnius suaugusiųjų pasaulyje.